

absolut, bør slettes, den tjener kun til at fortrædige, lægge Hindringer i Vejen baade for Personer indenfor Sognemenigheden og for Biskoppen, og den gør derfor kun Ulejlighed. Eftersom Forslaget ikke er radikalt, kan det godt være, at Biskoppen bør have Ret til at afslaa Andragendet, men det sidste Punktum i § 1 kan jo ogsaa føjes til under § 2, saaledes at Tilladelsen naar som helst kan tages tilbage af Biskoppen, i Stedet for at der skal voldes Ulejlighed hver Gang med nye Andragender. Vi kunne tænke os, at et Sogn ønsker, at en Frimenighedspræst skulde tale i Kirken en Gang om Maaneden, maaske tiere, og skulde der nu hver Gang skrives til Biskoppen, giver det jo stor Ulejlighed. Det er af den Slags, som driller, og som vi skulde se at komme bort fra. Det var nok, naar Biskoppen havde Myndighed til at tage Tilladelsen tilbage naar som helst, hvis han opdager noget uregelmæssigt, som ikke maa passere.

I Tilslutning til min Udtalelse angaaende Frimenighedsmedlemmernes Stilling indenfor Folkekirken mener jeg der bør absolut rettes noget i Forslaget til Lov om Menighedsraad. § 5 bestemmer, hvem der hører til Folkekirken, det er 1) Personer, som ere døbte i Folkekirken, hvad enten de ere fødte i eller udenfor Riget o. s. v. Punkt 3 omfatter „Personer, der ere døbte i et evangelisk-luthersk Samfund heri Landet udenfor Folkekirkens Orden, naar de senere have sluttet sig til en Menighed indenfor denne“. Jeg synes, det er noget aparte at tænke sig, at Børn, som ere døbte i disse Frimenigheder, som nu have været her i Landet i 25—30 Aar, skulle for at komme til at tilhøre Folkekirken — hvis jeg da har læst dette Punkt rigtigt —, slutte sig til en Menighed indenfor denne. Nu forstaaer jeg ikke rettere, end at en Frimenighed er en Kreds indenfor Folkekirken, saa jeg synes, det er en mærkelig Sætning. Jeg synes, man kunde tilføje, hvad der staaer nedenunder, dér, hvor der tales om, naar Medlemsforholdet ophører. Det ophører: „naar et Medlem udtræder af Folkekirken ved skriftlig Anmeldelse paa den derom ved kgl. Anordning foreskrevne Maade eller slutter sig til et Trossamfund udenfor Folkekirkens Orden, hvis Lære og Ritus paa afgørende Punkter er i Uoverensstemmelse med Folkekirkens“. Naar dette Punktum føjes op under Punkt 3, kommer der til at staa, at de Folk, som ere døbte i Frimenigheden, naar Frimenighedens Lære og Ritus ikke er i Uoverensstemmelse med Folkekirkens, selvfølgelig høre til Folke-

kirken. Naar Lovforslaget kommer i Udvalg, haaber jeg, at dette og den højtærede Minister ville være villige til at foretage de Ændringer, jeg har omtalt, baade med Hensyn til Lovforslaget om Brugen af Kirkerne og Lovforslaget om Menighedsraad.

Jeg skal saa omtale et Par Punkter af mere reel Betydning; hvad jeg har omtalt, anser jeg kun for redaktionelle Ændringer, som jeg mener, enhver vil give mig Ret i, ere nødvendige. I Menighedsraadslovens § 17 er der en Bestemmelse om, hvorledes Afløsning af Offer og Accidenser skal finde Sted. Denne Paragraf er vist gaaet over fra den tidligere Menighedsraadslov, hvor der er Tale om, at Afløsningen skal ordnes af Menighedsraadet ved Overenskomst med de offerberettigede, og saa skal Sogneraadet dække disse Udgifter ved Paaligning. Jeg synes, det er urigtigt, og har erfaret, at at der er mange Kommuner, som ere kede af denne Bestemmelse om, at en anden Institution kan afgøre, hvilke Udgifter der skal afholdes af Kommunens Kasse. Jeg tror sikkert, det vil være det heldigste, at en saadan Overenskomst indgaas mellem de offerberettigede og Sogneraadet som hidtil.

Forholdet har hidtil været dette, at Sognepræsten altid har været Medlem af og Formand for Menighedsraadet, og da han vel i de allerfeste Tilfælde vil vedblive at være Formand, har han en stor Indflydelse paa, hvordan Offer afløsningen skal finde Sted. Hvis der er et godt Forhold til Stede, ville de øvrige Menighedsraadsmedlemmer sikkert føje ham, bøje sig for ham og unde ham et stort og godt Afløsningsvederlag. Det har vakt Uvillie, og jeg mener ogsaa, det er uberettiget, at Sogneraadene skulle tvinges til at gaa ind paa, hvad disse Menighedsraadsmedlemmer blive enige med deres Formand om skal gælde som Afløsningsvederlag. Jeg mener, at der kan ske en Ændring i Forslaget i denne Retning, inden det ophøjes til Lov. En saadan Overenskomst maa i alt Fald kun kunne træffes mellem Sogneraadet paa den ene Side og maaske Menighedsraadet paa den anden Side, efter at det forud har forhandlet med Præsten derom. Den anden Fremgangsmaade har vakt Uvillie i Sogneraadet og blandt Sognets Beboere mange Steder.

I § 10 er der en Bestemmelse om, hvorledes Menighedsraadets Udgifter skulle afholdes. Menighedsraadet kan jo komme til at afholde ikke saa faa Udgifter, og